

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 2004-2005

10 NOVEMBRE 2004

Proposition de loi modifiant la loi de 8 août 1997 sur les faillites en vue de préciser les effets à l'égard des cautions dites de bienfaisance

(Déposée par M. Christian Brotcorne et Mme Clotilde Nyssens)

DÉVELOPPEMENTS

Avant qu'il soit modifié par la loi du 4 septembre 2002, l'article 82 de la loi du 8 août 1997 sur les faillites, relatif à l'excusabilité du failli, prévoyait que si le failli était déclaré excusable, il ne pouvait plus être poursuivi par ses créanciers. Par contre, les créanciers recouvraient le droit d'exercer individuellement leur action sur les biens du failli lorsque celui-ci n'était pas déclaré excusable.

En attachant à la déclaration d'excusabilité l'impossibilité pour le failli d'être poursuivi par ses créanciers, le législateur entendait octroyer à celui-ci une mesure «de faveur» lui permettant de reprendre ses activités sur une base assainie, et ceci non seulement dans son intérêt, mais aussi dans celui de ses créanciers ou de certains d'entre eux qui peuvent avoir intérêt à ce que leur débiteur reprenne ses activités sur une telle base (1).

(1) Doc. Chambre, 1991-1992, n° 631/1, p. 35.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 2004-2005

10 NOVEMBER 2004

Wetsvoorstel tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997 teneinde de gevolgen voor de zogenaamde borg uit vrijgevigheid te verduidelijken

(Ingediend door de heer Christian Brotcorne en mevrouw Clotilde Nyssens)

TOELICHTING

De wet van 4 september 2002 heeft artikel 82 van de faillissementswet van 8 augustus 1997 gewijzigd. Vóór die wijziging bepaalde dat artikel dat wanneer de gefailleerde verschoonbaar was verklaard, hij niet meer door zijn schuldeisers kon worden vervolgd. Wanneer de gefailleerde daarentegen niet verschoonbaar was verklaard, verkregen de schuldeisers opnieuw het recht om ieder afzonderlijk hun rechtsvordering tegen zijn goederen uit te oefenen.

Door de verklaring van verschoonbaarheid te doen gepaard gaan met de onmogelijkheid voor de schuldeisers om de gefailleerde te vervolgen, heeft de wetgever aan die laatste een «gunstmaatregel» willen toekennen: zo kreeg hij de mogelijkheid zijn activiteiten op een gezonde basis te hervatten, niet alleen in zijn eigen belang maar ook in dat van zijn schuldeisers of van sommigen onder hen die er belang konden bij hebben dat hun schuldenaar zijn activiteiten op een dergelijke basis hervatte (1).

(1) Stuk Kamer, 1991-1992, nr. 631/1, blz. 35.

«L'excusabilité reste une mesure de faveur accordée au débiteur qui, nonobstant sa faillite peut être un partenaire commercial fiable dont le maintien en activité commerciale ou industrielle sert l'intérêt général»(1).

Il ressort des travaux parlementaires qu'il convenait de tenir compte, de manière équilibrée, des intérêts combinés de la personne du failli, des créanciers, des travailleurs et de l'économie dans son ensemble et d'assurer un règlement humain qui respecte les droits de toutes les parties intéressées (2).

Par la loi du 4 septembre 2002 modifiant la loi du 8 août 1997 sur les faillites, le Code judiciaire et le Code des sociétés, le législateur a entendu atteindre les objectifs originaires avec encore davantage d'efficacité(3) en instaurant une nouvelle condition: le failli ne peut dorénavant plus être excusable que s'il est malheureux et de bonne foi. Lorsqu'il remplit cette condition, l'excusabilité ne peut lui être refusée par le tribunal sauf circonstances graves spécialement motivées (article 80, alinéa 2, de la loi sur les faillites).

La même loi a introduit deux dispositions nouvelles, à savoir:

— l'article 81, 1°, qui dispose que ne peut être déclarée excusable la personne morale faillie;

— l'article 82, qui énonce: «L'excusabilité éteint les dettes du failli et décharge les personnes physiques qui, à titre gratuit, se sont rendues caution de ses obligations.

Le conjoint du failli qui s'est personnellement obligé à la dette de son époux est libéré de cette obligation par l'effet de l'excusabilité.»

La loi du 4 septembre 2002 libère désormais de leurs obligations non seulement le failli mais également le conjoint du failli qui s'est personnellement obligé à la dette du failli et les personnes physiques qui, à titre gratuit, se sont rendues caution d'une obligation du failli.

En décidant de faire bénéficier certains coobligés du failli des effets de l'excusabilité accordée à celui-ci, le législateur s'est écarté du droit patrimonial civil, en vertu duquel «les conventions légalement formées tiennent lieu de loi à ceux qui les ont faites» (article 1134, alinéa 1er, du Code civil) et «quiconque est

«Verschoonbaarheid is een gunst die aan de handelspartner wordt gegeven inzoverre hij, naar redelijke verwachtingen, een betrouwbare tegenpartij zal zijn wiens handels- of industriële activiteit het algemeen belang zal dienen»(1).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat op evenwichtige wijze rekening moet worden gehouden met de gezamenlijke belangen van de gefailleerde, de schuldeisers, de werknemers en de economie in haar geheel, en dat moet worden gezorgd voor een humane regeling waarbij de rechten van alle betrokken partijen in acht worden genomen(2).

Met de wet van 4 september 2002 tot wijziging van de faillissementswet van 8 augustus 1997, het Gerechtelijk Wetboek en het Wetboek van Vennootschappen, heeft de wetgever het oorspronkelijk gestelde doel nog met een grotere trefzekerheid willen bereiken(3). Daartoe heeft hij een nieuwe voorwaarde ingevoerd: de gefailleerde kan alleen verschoonbaar worden verklaard als hij ongelukkig en te goeder trouw is. Wanneer hij aan die voorwaarde voldoet, kan de verschoonbaarheid hem door de rechtbank niet worden geweigerd, behalve in geval van gewichtige, met bijzondere redenen omklede omstandigheden (artikel 80, tweede lid, van de faillissementswet).

Bij dezelfde wet zijn twee nieuwe bepalingen ingevoerd:

— artikel 81, 1°, dat bepaalt dat de gefailleerde rechtspersoon niet verschoonbaar kan worden verklaard;

— artikel 82, dat bepaalt: «De verschoonbaarheid doet de schulden van de gefailleerde teniet en ontslaat de natuurlijke personen die zich kosteloos borg hebben gesteld voor een verbintenis van de gefailleerde van hun verplichtingen.

De echtgenoot van de gefailleerde die zich persoonlijk aansprakelijk heeft gesteld voor de schuld van deze laatste, wordt ingevolge de verschoonbaarheid bevrijd van die verplichting.»

De wet van 4 september 2002 ontslaat niet alleen de gefailleerde maar ook diens echtgenoot die zich persoonlijk aansprakelijk heeft gesteld voor zijn schuld evenals de natuurlijke personen die zich kosteloos borg hebben gesteld voor een verbintenis van de gefailleerde van hun verplichtingen.

Door de beslissing bepaalde medeverbondenen van de gefailleerde het voordeel te laten genieten van de verschoonbaarheid die aan de gefailleerde is toegekend, wijkt de wetgever af van het burgerlijk vermogensrecht volgens hetwelk «alle overeenkomsten die wettig zijn aangegaan, [...] degenen die deze hebben

(1) Doc. Chambre, 1991-1992, n° 631/1, p. 36.

(2) Doc. Chambre, 1991-1992, n° 631/13, p. 29.

(3) Doc. Chambre, 2000-2001, n° 50-1132/001, p. 1.

(1) Stuk Kamer, 1991-1992, nr. 631/1, blz. 36.

(2) Stuk Kamer, 1991-1992, nr. 631/1, blz. 29.

(3) Stuk Kamer, 2000-2001, nr. 50-1132/001, blz. 1.

obligé personnellement est tenu de remplir ses engagements sur tous ses biens mobiliers ou immobiliers, présents et à venir» (article 7 de la loi hypothécaire du 16 décembre 1851).

Le choix de ne libérer que la caution dite de bienfaisance a été justifié de la manière suivante :

« Afin de supprimer les effets pervers dénoncés ci-dessus, il suffirait de disposer dans la loi sur les faillites que l'excusabilité éteint les dettes du débiteur. Il y a toutefois lieu de faire la distinction entre les cautions professionnelles, lesquelles se sont engagées moyennant rémunération à pallier la défaillance du débiteur principal et dont on doit s'attendre à ce qu'elles respectent leurs obligations, et celles qui sont constituées par des particuliers pour des motifs de bienfaisance, sans parfois mesurer toutes les conséquences de leur décision. La position négative des créanciers à l'égard de l'excusabilité de leur débiteur ne sera pas renforcée dès lors qu'ils conservent l'avantage de la caution rémunérée. » (1).

Rapidement, la question s'est posée de savoir s'il n'y a pas une différence de traitement qui serait injustifiée en ce que, en ne permettant pas d'excuser les personnes morales, l'article 81, 1°, a pour conséquence que les personnes physiques qui se sont portées caution, à titre gratuit, d'une personne morale faillie, ne peuvent se voir décharger de leur obligation, au contraire des personnes physiques qui se sont portées caution, à titre gratuit, d'une personne physique faillie.

À cet égard, il ressort de la chronologie des travaux préparatoires que la situation des cautions a été prise en considération, lors des débats qui ont précédé la loi du 4 septembre 2002, alors que le texte en projet n'excluait pas les personnes morales du bénéfice de l'excusabilité. Le projet déposé le 7 mars 2001 faisait observer, en ce qui concerne les cautions :

« Par ailleurs, à la lumière du souci d'humanisation des conséquences de la faillite qu'avait manifesté le législateur de 1997, le projet envisage également le sort des personnes qui se sont rendues caution d'une obligation du failli. En effet, selon la majorité de la doctrine, l'excusabilité du failli ne décharge pas les cautions puisqu'elle n'a d'autre effet que celui d'empêcher les poursuites, sans éteindre la dette. Les cautions sont bien souvent des parents du failli et cette

aangegaan, tot wet [strekken]» (artikel 1134, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek) en «ieder die persoonlijk verbonden is, [...] gehouden [is] zijn verbintenissen na te komen, onder verband van al zijn goederen, hetzij roerende, hetzij onroerende, zo tegenwoordige als toekomstige» (artikel 7 van de hypotheekwet van 16 december 1851).

De keuze alleen de zogenoemde borg uit vrijgevigheid van zijn verplichtingen te ontslaan, werd als volgt verantwoord :

« Om de hierboven aangeklaagde nefaste gevolgen weg te werken, zou het volstaan in de faillissementswet te bepalen dat de verschoonbaarheid de schulden van de schuldenaar doet vervallen. Men moet evenwel het onderscheid maken tussen de professionele borgen, die tegen een vergoeding zich ertoe hebben verbonden tegemoet te komen aan de tekortkomingen van de hoofdschuldenaar en van wie wordt verwacht dat zij hun verplichtingen nakomen en de particulieren die zich uit vrijgevigheid borg hebben gesteld, zonder zich vaak rekenschap te geven van alle gevolgen van hun beslissing. De negatieve houding van de schuldeisers ten aanzien van de verschoonbaarheid van hun schuldenaar zal niet worden versterkt, aangezien zij het voordeel zullen behouden van de vergoede borgen. » (1).

Al snel werd de vraag gesteld of er geen sprake is van een verschil in behandeling dat onverantwoord zou zijn doordat die bepaling, aangezien zij niet de mogelijkheid biedt rechtspersonen verschoonbaar te verklaren, tot gevolg heeft dat de natuurlijke personen die zich kosteloos borg hebben gesteld voor een gefailleerde rechtspersoon, niet van hun verplichting kunnen worden ontslagen, in tegenstelling tot de natuurlijke personen die zich kosteloos borg hebben gesteld voor een gefailleerde natuurlijke persoon.

Uit de chronologie van de parlementaire voorbereiding blijkt dat de situatie van de borgen in overweging werd genomen tijdens de debatten die aan de wet van 4 september 2002 zijn voorafgegaan, terwijl in het wetsontwerp zelf de rechtspersonen niet van het voordeel van de verschoonbaarheid waren uitgesloten. In het ontwerp dat op 7 maart 2001 werd ingediend, werd, wat de borgen betreft, het volgende opgemerkt :

« In het kader van het streven naar een vermenschelijking van de gevolgen van het faillissement, dat de wetgever in 1997 te kennen heeft gegeven, beoogt dit ontwerp overigens tevens het lot van de personen die zich borg hebben gesteld voor een verplichting van de gefailleerde. Volgens het grootste deel van de rechtsleer ontheft de verschoonbaarheid van de gefailleerde immers niet de borgen aangezien zij slechts tot gevolg heeft dat vervolging wordt belet, zonder evenwel de

(1) Doc. Chambre, 2000-2001, n° 50-1132/001, p. 17.

(1) Stuk Kamer, 2000-2001, nr. 50-1132/001, blz. 17.

circonstance entraîne parfois des effets pervers. Pour prendre l'exemple le plus criant, il est anormal de dire un jeune failli excusable, alors que ses parents, à l'âge de la pension, seraient ruinés et devraient supporter malgré tout le passif. D'autre part, cette conséquence conduit de nombreux faillis à ne pas souhaiter obtenir leur excusabilité et le tribunal de commerce à ne pas la prononcer.»(1).

Par son arrêt n° 69/2002, rendu le 28 mars 2002, la Cour d'arbitrage a constaté que «si l'institution de la caution implique qu'elle reste, en règle, tenue de son cautionnement lorsque le failli est déclaré excusable, il n'est pas [...] justifié de ne [pas] permettre [...] qu'un juge puisse apprécier s'il n'y a pas lieu de la décharger, en particulier en ayant égard au caractère désintéressé de son engagement».

Elle concluait que, pour ce motif, l'article 82 de la loi du 8 août 1997, qui n'envisageait pas le sort de la caution, violait les articles 10 et 11 de la Constitution.

L'article 82, alinéa 1er, de la loi sur les faillites, introduit par la loi du 4 septembre 2002, a mis fin à la discrimination constatée par la Cour mais en étendant automatiquement à toute caution qui s'est engagée à titre gratuit, le bénéfice de l'excusabilité.

Or, la Cour d'arbitrage constate dans son arrêt rendu le 30 juin 2004 que «cette disposition n'est pas de nature à corriger adéquatement la discrimination constatée dans l'arrêt n° 69/2002»(2).

Le failli est, par hypothèse, une personne qui a exercé le commerce et qu'il ne faut pas dissuader de reprendre une activité commerciale. Il doit en plus être malheureux et de bonne foi, ce qui permet au tribunal d'examiner la manière dont il a exercé son commerce. Enfin, la faculté est donnée au tribunal de refuser l'excusabilité si des circonstances graves font obstacle à ce qu'elle soit accordée.

La caution à titre gratuit est, au contraire, une personne qui n'est pas considérée comme agissant en qualité de commerçant et pour laquelle le souci de permettre la reprise d'une activité commerciale est généralement absent. Elle se voit pourtant, dans tous les cas où le failli est excusé, déchargée de son engagement, quelle que soit sa situation de fortune, les conditions de malheur et de bonne foi n'étant pas exigées en ce qui la concerne.

(1) *Ibidem*.

(2) Cour d'arbitrage, arrêt n° 114/2004, 30 juin 2004.

schuld te doen vervallen. Meestal zijn de borggen de ouders van de gefailleerde, hetgeen vaak nefaste gevolgen meebrengt. Het meest schrijnende voorbeeld is dat waarbij een jonge gefailleerde verschoonbaar wordt gesteld terwijl zijn pensioengerechtigde ouders geruïneerd zijn en ondanks alles de schulden moeten dragen. Bovendien leidt dit gevolg ertoe dat een groot aantal gefailleerden hun verschoonbaarheid niet wensen te verkrijgen en de rechtbank van koophandel de verschoonbaarheid niet wil uitspreken.»(1).

Bij zijn arrest nr. 69/2002 van 28 maart 2002, heeft het Hof vastgesteld dat, «ook al impliceert de regeling van de borg dat hij in principe tot zijn borgtocht gehouden blijft wanneer de gefailleerde verschoonbaar wordt verklaard, [...] het [...] onverantwoord [is] dat een rechter [niet] wordt toegestaan te beoordelen of er geen aanleiding is om hem te bevrijden, in het bijzonder wanneer zijn verbintenis van belangeloze aard is».

Het Hof besloot dat artikel 82 van de wet van 8 augustus 1997, waarin het lot van de borg niet in aanmerking werd genomen, om die reden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond.

Bij artikel 82, eerste lid, van de faillissementswet, ingevoegd bij de wet van 4 september 2002, werd een einde gemaakt aan de door het Hof vastgestelde discriminatie, door echter het voordeel van de verschoonbaarheid automatisch uit te breiden tot iedere persoon die zich kosteloos borg heeft gesteld.

In zijn arrest van 30 juni 2004 stelt het Arbitragehof echter vast dat «die bepaling niet van die aard is dat de in het arrest nr. 69/2002 vastgestelde discriminatie op adequate wijze wordt weggewerkt»(2).

Een gefailleerde is per definitie iemand die handel heeft gedreven en die niet moet worden ontmoedigd opnieuw een commerciële activiteit te starten. Daarnaast moet hij ongelukkig en te goeder trouw zijn, wat de rechtbank in staat stelt de wijze te onderzoeken waarop hij zijn handelszaak heeft uitgebaat. Ten slotte wordt aan de rechtbank de mogelijkheid gegeven de verschoonbaarheid te weigeren indien ernstige omstandigheden de toekenning ervan verhinderen.

Een kosteloze borg is daarentegen een persoon die niet wordt geacht op te treden als handelaar en voor wie de bekommernis het hervatten van een commerciële activiteit mogelijk te maken, over het algemeen niet geldt. Hij wordt nochtans in alle gevallen waarin de gefailleerde verschoonbaar wordt verklaard, van zijn verbintenis bevrijd, ongeacht zijn vermogenstoestand, waarbij, wat hem betreft, niet moet worden voldaan aan de voorwaarden van ongeluk en goede trouw.

(1) *Ibidem*.

(2) Arbitragehof, arrest nr. 114/2004, 30 juni 2004.

En étendant automatiquement à la caution à titre gratuit le bénéfice de l'excusabilité qui n'est accordée qu'à certaines conditions au failli, la Cour d'arbitrage considère que le « législateur est allé au delà de ce qu'exigeait le principe d'égalité. Il a imposé aux créanciers un sacrifice qui n'est pas raisonnablement proportionné au but qu'il poursuit. En outre, en excluant les personnes morales du bénéfice de l'excusabilité, le législateur a introduit un second automatisme qui aboutit à créer une discrimination parmi les cautions à titre gratuit » (1).

Si, au cours des débats qui ont précédé le vote de la loi du 4 septembre 2002, l'extension de l'excusabilité au bénéfice de la caution à titre gratuit a été critiquée soit dans son principe, soit parce qu'elle risquait de devenir automatique (2), aucune justification n'a été donnée de la différence de traitement qui allait découler, en ce qui concerne ces cautions, de l'adoption de l'article 81, 1°.

Pourtant, les personnes qui ont donné leur caution à titre gratuit au bénéfice d'un parent exerçant le commerce sous la forme d'une société se trouvent, en cette qualité, dans une situation qui n'est pas essentiellement différente de celle des parents qui ont donné leur caution à titre gratuit au bénéfice d'une personne physique. Leur situation est même plus mauvaise que celle des cautions d'une personne physique non excusée puisque, la faillite de la personne morale entraînant désormais sa dissolution, la caution qui a payé ne pourra jamais exercer l'action subrogatoire prévue par l'article 2028 du Code civil.

Bien qu'en lui-même l'article 81, 1°, n'ait pas été jugé discriminatoire (3), la Cour d'arbitrage considère qu'il n'est pas compatible avec les articles 10 et 11 de la Constitution, en ce qu'il a pour effet, sans justification raisonnable, que la caution à titre gratuit d'une personne morale faillie ne peut jamais être déchargée de son engagement alors que la caution à titre gratuit d'une personne physique faillie est automatiquement déchargée si le failli est déclaré excusable (4).

Door het voordeel van de verschoonbaarheid, dat slechts onder bepaalde voorwaarden aan een gefailleerde wordt toegekend, automatisch uit te breiden tot de persoon die zich kosteloos borg heeft gesteld, is de wetgever volgens het Arbitragehof « verder gegaan dan hetgeen krachtens het gelijkheidsbeginsel vereist was. Hij heeft de schuldeisers een last opgelegd die niet redelijk verantwoord is ten aanzien van het doel dat hij nastreeft. Bovendien heeft de wetgever, door de rechtspersonen van het voordeel van verschoonbaarheid uit te sluiten, een tweede automatisme ingesteld dat leidt tot een discriminatie tussen de personen die zich kosteloos borg hebben gesteld » (1).

Terwijl tijdens de debatten die voorafgingen aan de goedkeuring van de wet van 4 september 2002 de uitbreiding van de verschoonbaarheid ten voordele van de kosteloze borg bekritiseerd werd, hetzij principieel, hetzij omdat zij automatisch dreigde te worden (2), werd echter geen enkele verantwoording gegeven voor het verschil in behandeling dat, wat die borgen betreft, zou voortvloeien uit de goedkeuring van artikel 81, 1°.

De personen die zich kosteloos borg hebben gesteld voor een verwant die handel drijft in de vorm van een vennootschap, bevinden zich in die hoedanigheid nochtans niet in een situatie die wezenlijk verschillend is van die van de verwanten die zich kosteloos borg hebben gesteld voor een natuurlijke persoon. Hun situatie is zelfs slechter dan die van de kosteloze borgen van een natuurlijke persoon die niet verschoonbaar werd verklaard omdat, doordat het faillissement van een rechtspersoon voortaan leidt tot de ontbinding ervan, de borg die betaald heeft nooit de subrogatoire vordering zal kunnen uitoefenen waarin artikel 2028 van het Burgerlijk Wetboek voorziet.

Hoewel artikel 81, 1°, op zich niet discriminerend is (3), is het niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het zonder redelijke verantwoording ertoe leidt dat de kosteloze borg van een gefailleerde rechtspersoon nooit van zijn verbintenis kan worden ontslagen, terwijl een kosteloze borg van een gefailleerde natuurlijke persoon automatisch van zijn verplichtingen wordt ontslagen indien deze laatste verschoonbaar wordt verklaard (4).

(1) Cour d'arbitrage, arrêt n° 114/2004, 30 juin 2004, p. 15.

(2) Doc. Chambre, 2000-2001, n° 50-1132/013, p. 96.

(3) Cour d'arbitrage, arrêt n° 114/2004, 30 juin 2004, p. 11.

(4) Cour d'arbitrage, arrêt n° 114/2004, 30 juin 2004, p. 15.

(1) Arbitragehof, arrest nr. 114/2004, 30 juni 2004, blz. 15.

(2) Stuk Kamer, 2000-2001, nr. 50-1132/013, blz. 96.

(3) Arbitragehof, arrest nr. 114/2004, 30 juni 2004, blz. 11.

(4) Arbitragehof, arrest nr. 114/2004, 30 juni 2004, blz. 15.

La présente proposition vise à mettre un terme à cette discrimination en donnant la possibilité au tribunal de commerce de décharger, sauf circonstances graves spécialement motivées, les personnes physiques qui, à titre gratuit, se sont rendues caution de bonne foi des obligations du failli lors de la clôture de la faillite.

Christian BROTCORNE.
Clotilde NYSENS.

*
* *

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

À l'article 82, alinéa 1er, de la loi du 8 août 1997 sur les faillites, remplacé par la loi du 4 septembre 2002, les mots « et décharge les personnes physiques qui, à titre gratuit, se sont rendues caution de ses obligations » sont supprimés.

Art. 3

Un article 82*bis*, rédigé comme suit, est inséré dans la même loi :

« Art. 82*bis*. — Sauf circonstances graves spécialement motivées, le tribunal peut décharger les personnes physiques qui, à titre gratuit, se sont rendues caution de bonne foi des obligations du failli lors de la clôture de la faillite. »

24 septembre 2004.

Christian BROTCORNE.
Clotilde NYSENS.

Dit voorstel strekt ertoe deze discriminatie te beëindigen door de rechtbank van koophandel de mogelijkheid te bieden om, behoudens in gewichtige, met bijzondere redenen omklede omstandigheden, natuurlijke personen die zich kosteloos en te goeder trouw borg hebben gesteld voor een verbintenis van de gefailleerde, te ontslaan van hun verplichtingen bij de sluiting van het faillissement.

*
* *

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

In artikel 82, eerste lid, van de faillissementswet van 8 augustus 1997, vervangen door de wet van 4 september 2002, worden de woorden « en ontslaat de natuurlijke personen die zich kosteloos borg hebben gesteld voor een verbintenis van de gefailleerde van hun verplichtingen » geschrapt.

Art. 3

In dezelfde wet wordt een artikel 82*bis* ingevoegd, luidende :

« Art. 82*bis*. — Behoudens in gewichtige, met bijzondere redenen omklede omstandigheden, kan de rechtbank natuurlijke personen die zich kosteloos en te goeder trouw borg hebben gesteld voor een verbintenis van de gefailleerde, van hun verplichtingen ontslaan bij de sluiting van het faillissement. »

24 september 2004.